

Buleiko A.O. Crime-solving assistance as a part of effective regret by the Criminal Code of Ukraine

The article investigates the approaches concerning defining of the such component's content of effective regret as active assistance in crime solving in the law on criminal liability, criminal law doctrine and court practice in the light of changes to the Criminal Procedure Code of Ukraine according to the analysis of criminal procedural status of the suspect and the accused.

It was emphasized that some issues of the application of exemption from criminal liability under the Art. 45 of the Criminal Code of Ukraine are still controversial, in particular this includes developing of uniform and acceptable for law enforcement understanding of actions' content, which consist in the active assistance to the crime in terms of the new criminal procedure law's operation, which requires the revision of established approach to understanding of this criminal law's phenomenon.

The article analyzed the content of active assistance in crime solving as a part of effective regret element in the law, criminal law doctrine and court practice.

In relation to the lack of proper legal and regulatory definition of the term and content of the actions concerning the crime solving as well as absence of directions for such obligation it seems practicable to admit as one of the essential elements of effective regret not active assistance in crime solving, but probably the assistance in the determination of actual circumstances of the criminal proceeding during the prejudicial investigation of crimes and judicial examination of criminal proceeding. At least such interpretation to a greater extent will meet the realities of the statutory regulation of police activity.

It is proved that systemic analysis of Articles 84, 85, 91, 95 and 98, 99 of the Criminal Procedure Code of Ukraine allows to admit as the assistance by the suspect in the gathering, verification and evaluation of evidence in order to establish the circumstances which are important for the criminal proceeding such actions as providing of truthful information (evidence) orally or in writing during questioning about circumstances known to them concerning the event of a criminal offense (time, place, method and other circumstances of the criminal offense), as well as the type and amount of damage caused by a criminal offense; confession of guilt, stating of the motive and purpose of committing a criminal offense by the suspect; providing of material evidence, documents (originals, copies, extracts, compilation or synthesis) and others.

Key words: *effective regret, active assistance, prejudicial investigation, criminal proceedings, the suspect, the accused, actual circumstances of the proceedings.*

УДК 343.32

*А. О. Данилевський,
Ю. О. Данилевська*

**БЛАНКЕТНІ ОЗНАКИ В НОРМАХ ПРО
ПОРУШЕННЯ ПОРЯДКУ В'ЇЗДУ НА
ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНУ ТЕРИТОРІЮ
УКРАЇНИ ТА ВІЇЗДУ З НЕЇ: ПРОБЛЕМИ
ТЛУМАЧЕННЯ ТА ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ**

У статті розглянуто диспозиції норм, описані в ч. 1 ст. 332-1 КК України, а також у ст. ст. 204-2 та 204-3 КупАП. З урахуванням описово-бланкетних диспозицій указаних норм проаналізовано нормативно-правові акти, які потрібно застосовувати для їхнього тлумачення. На підставі чого зроблено

висновок про недосконалість регулюючого законодавства, що призводить у судовій практиці до невинуватеної кваліфікації порушення порядку переміщення товарів до району проведення антитерористичної операції за ст. 332-1 КК України та запропоновано способи розв'язання цієї ситуації.

Ключові слова: *порядок в'їзду – виїзду, тимчасово окупована територія, судова практика.*

Постановка проблеми. Сучасний стан розвитку як суспільства так і держави в цілому, зовнішні та внутрішні загрози їхній безпеці зумовлюють постійне оновлення законодавства, у тому числі кримінально-правових норм. Тому встановлення кримінальної й адміністративної відповідальності за порушення порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї в 2014 році, а також адміністративної відповідальності за порушення порядку переміщення товарів до району проведення антитерористичної операції в 2015 році можна розглядати як інструменти правового реагування на загрозу територіальній цілісності України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання кримінально-правової заборони порушення порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї розглядалося на рівні науково-практичних коментарів до КК України та підручників з кримінального права, а також йому присвятили свої праці Ю.Б. Курилюк, Т.Є. Отнев, А.М. Притула, Є.Л. Стрельцов, В.В. Федосєєв та інші, проте з урахуванням судової практики застосування указаної заборони зазначене питання не висвітлювалося.

Формування цілей. Незважаючи на те, що раніше нами розглядалося питання щодо обґрунтованості криміналізації порушення порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї [1, с. 165 – 168], вивчення судової практики застосування ст. 332-1 КК України, ст. 204-2 «Порушення порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї» і ст. 204-3 «Порушення порядку переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції» КУпАП змушують повернутися до дослідження зазначених норм, що й становить мету цієї статті.

Виклад основного матеріалу. Вивчення диспозицій норм, описаних у ч. 1 ст. 332-1 КК України, ст. 204-2 КУпАП та ч. 1 ст. 204-3 КУпАП свідчить, що вони носять описово-бланкетний характер, оскільки для з'ясування змісту дій, які становлять об'єктивну сторону цих діянь, потрібно звернутися до норм інших галузей права (у випадку ст. 332-1 КК України – до норм адміністративного права та до норм інших адміністративних нормативно-правових актів для ст. 204-2 і ст. 204-3 КУпАП). Крім цього, маємо приклад, коли склад злочину й склади правопорушень мають спільні ознаки й входять до єдиної системи законодавчої моделі деліктної поведінки.

По-перше, у диспозиції ч. 1 ст. 332-1 КК України йдеться про порушення порядку в'їзду – виїзду на тимчасово окуповану територію України, по-друге, такі діяння повинні вчинятися для заподіяння шкоди інтересам держави. Отже, якщо криміналізовано порушення порядку в'їзду – виїзду на тимчасово окуповану територію України, то для можливості практичного

застосування вказаної кримінально-правової норми зазначений порядок повинен бути чітко регламентований.

Згідно зі ст. 10 «Порядок в'їзду осіб на тимчасово окуповану територію та виїзду з неї» Закону України від 15 квітня 2014 року № 1207 «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» [2] громадяни України мають право на вільний та безперешкодний в'їзд на тимчасово окуповану територію і виїзд з неї через контрольні пункти в'їзду-виїзду за умови пред'явлення документа, що посвідчує особу та підтверджує громадянство України. Більш детально порядок в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї регламентований у Постанові Кабінету Міністрів України від 4 червня 2015 року № 367 [3], де зазначено, що указаний порядок регулює питання перетину адміністративного кордону вільної економічної зони «Крим» під час в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї громадян України відповідно до Закону України «Про створення вільної економічної зони «Крим» та про особливості здійснення економічної діяльності на тимчасово окупованій території України», а також іноземців та осіб без громадянства – з урахуванням вимог Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України».

Оскільки в диспозиції норми, що розглядається, прямо вказано на місце вчинення злочину – тимчасово окуповану територію України, то місце вчинення злочину є обов'язковою ознакою об'єктивної сторони цього діяння. Визначення тимчасово окупованої території України міститься в тому ж Законі України від 15 квітня 2014 року № 1207 «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» [2], відповідно до ст. 3 якого тимчасово окупованою територією для цілей цього Закону визначається: 1) суходутна територія Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, внутрішні води України цих територій; 2) внутрішні морські води й територіальне море України навколо Кримського півострова, територія виключної (морської) економічної зони України вздовж узбережжя Кримського півострова та прилеглого до узбережжя континентального шельфу України, на які поширюється юрисдикція органів державної влади України відповідно до норм міжнародного права, Конституції та законів України; 3) повітряний простір над територіями, зазначеними в пунктах 1 і 2 цієї частини. Тобто, уся територія, яка відноситься до півострова Крим.

Крім указанного закону, є ще Постанова Верховної Ради України від 17 березня 2015 року № 254 «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» [4] відповідно до якої тимчасово окупованими територіями визнаються «окремі райони, міста, селища й села Донецької та Луганської областей, у яких відповідно до Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» запроваджується особливий порядок місцевого самоврядування, до моменту виведення всіх незаконних збройних формувань, російських окупаційних

військ, їх військової техніки, а також бойовиків та найманців з території України та відновлення повного контролю України за державним кордоном України».

Зауважимо, що конкретний перелік територій, на яких діє особливий порядок місцевого самоврядування, узагалі відсутній, є лише вказівка щодо окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей, у яких відповідно до закону тимчасово запроваджується особливий порядок місцевого самоврядування, належать райони або їх частини, міста, селища й села, що знаходяться на територіях, які розташовані між державним кордоном України з Російською Федерацією, урізом води Азовського моря та лінією, яка визначена додатком до Постанови Верховної Ради України від 17 березня 2015 року № 252 «Про визначення окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей, у яких запроваджується особливий порядок місцевого самоврядування» [5], що відповідає Мінському меморандуму від 19 вересня 2014 року.

Детальний аналіз нормативно-правових актів свідчить, що на рівні закону України під визначення тимчасово окупованої території України підпадає тільки Автономна Республіка Крим. Щодо інших територій, віднесених Постановами Верховної Ради України до тимчасово окупованих, то єдиного їхнього переліку немає.

Тим більш цікавим видається звернення до судової практики, що склалася під час застосування норм про порушення порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї.

Станом на 1 жовтня 2016 року в Єдиному державному реєстрі судових рішень було розміщено 22 обвинувальні вироки за ст. 332-1 КК України, винесеними судами Донецької та Луганської області, та 2465 постанов, винесених за ст. 204-2 КупАП. У всіх вироках суду за ст. 332-1 КК України особи обвинувачувалися в тому що «у порушення п. 1 Постанови Верховної Ради України від 17 березня 2015 року № 254 «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями», п. п. 1.2, 1.3, 8.1 «Тимчасового порядку контролю за переміщенням осіб, транспортних засобів та вантажів (товарів) через лінію зіткнення в межах Донецької та Луганської областей», затвердженого наказом першого заступника керівника антитерористичного центру при Службі безпеки України від 12 червня 2015 року № 415 ог, достовірно значоки порядок в'їзду та виїзду на тимчасово окуповану територію України, переміщали за допомогою транспортних засобів (у деяких випадках – човна – А.Д., Ю.Д.) з підконтрольної Україні території поза контрольними пунктами в'їзду-виїзду на тимчасово окуповану територію України, на якій діє терористична організація «ДНР» (або «ЛНР» – А.Д., Ю.Д.), продукти харчування (в одному вироку – тютюн, у двох вироках – промислові та господарські товари – А.Д., Ю.Д.) для особистого збагачення та подальшої їх реалізації на тимчасово окупованій території та заподіяння в такий спосіб шкоди інтересам держави». До речі, в усіх випадках було укладено угоду між прокурором та обвинуваченим про визнання винуватості.

За результатами вибіркового вивчення 100 постанов суду, винесених за ст. 204-2 КУпАП, можна зробити висновок, що в усіх випадках ішлося про порушення особою порядку в'їзду-виїзду з півострова Крим.

Кількість випадків притягнення осіб до адміністративної відповідальності за ст. 204-3 КУпАП складає всього 30 постанов, з яких в одній суд постановив: справу про адміністративне правопорушення про притягнення до відповідальності особи за скоєння діяння, передбаченого ч. 1 ст. 204-3 КУпАП, - повернути до Головного Управління Державної фіскальної служби України в Луганській області для належного оформлення. В інших 29 постановах суд вирішив адміністративні справи щодо осіб за ч. 1 ст. 204-3 КУпАП закрити у зв'язку з відсутністю в їхніх діях складу адміністративного правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 204-3 КУпАП.

При цьому на увагу заслуговує саме аргументація суду щодо закриття таких справ. Так суд вважає, що оскільки диспозиція ст. 204-3 КУпАП має бланкетний характер, то притягнення особи до адміністративної відповідальності за цією статтею можливе лише за наявності нормативно-правового акта, який установлюватиме порядок переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції. У цьому контексті суд звертає увагу на те, що Законом України від 17 липня 2015 року № 649 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції» [6] було не тільки доповнено КУпАП ст. 204-3, а й унесено зміни до Закону України від 20 березня 2003 року № 638 «Про боротьбу з тероризмом» [7], до якого було включено ст. 14-1 «Порядок переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції», яка передбачає: «Переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції здійснюється в порядку, що встановлюється Кабінетом Міністрів України за поданням Служби безпеки України».

З урахуванням цього, на думку суду, аналіз положень вищевказаних законів дає підстави дійти однозначного висновку, що притягнення особи до адміністративної відповідальності за ст. 204-3 КУпАП можливе лише у випадку порушення особою порядку переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції, встановленого Кабінетом Міністрів України за поданням Служби безпеки України.

Таким чином, беручи до уваги те, що на момент учинення дій, указаних у протоколі про адміністративне правопорушення, Кабінет Міністрів України не виконав вимоги п. 2 Прикінцевих положень Закону України від 17 липня 2015 року № 649 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції» [6] і не затвердив порядок переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції, суд вважає, що притягнення особи до адміністративної відповідальності на підставі ст. 204-3 КУпАП за порушення неіснуючого порядку переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції становитиме порушення ст. 7 Конвенції про

захист прав людини й основоположних свобод, прийнятої Радою Європи 4 листопада 1950 року [8].

При цьому, як відмічає суд, для цілей застосування ст. 204-3 КУпАП регламентація порядку переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції наказом Першого заступника керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України (керівника Антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей) від 12 червня 2015 року № 415 ог [9] є недостатньою, оскільки, по-перше, Закон України від 17 липня 2015 року № 649 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції» [6] прямо визначив, що такий порядок повинен бути врегульований Кабінетом Міністрів України за поданням Служби безпеки України, а по-друге, указаний наказ не було зареєстровано в Міністерстві юстиції України та не було оприлюднено в офіційних друкованих виданнях, а тому він не може бути підставою для притягнення осіб до відповідальності.

Отже, порушення Тимчасового порядку контролю за переміщенням осіб, а також транспортних засобів та вантажів (товарів) через лінію зіткнення в межах Донецької та Луганської областей, затвердженого наказом Першого заступника керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України (керівника Антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей) від 12 червня 2015 року № 415 ог [9], не утворює склад адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 204-3 КУпАП.

Ураховуючи наведене, можна дійти висновку, що правоохоронні органи знайшли вихід із ситуації, яка склалася: якщо за порушення порядку переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції не можна притягти до відповідальності за ст. 204-3 КУпАП, то можна застосувати ст. 332-1 КК України, оскільки, як зазначалося вище, усі вироки, винесені за цієї статтею та розміщені в Єдиному державному реєстрі судових рішень, стосуються саме випадків переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції. Причому застосовується саме кримінально-правова норма, а не ст. 204-2 «Порушення порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї» КУпАП. Нагадаємо, що диспозиції вказаних норм відрізняються лише тим, що в ст. 332-1 КК України вказано на наявність спеціальної мети такого порушення – заподіяння шкоди інтересам держави. На думку суду, сам факт переміщення продуктів харчування (товарів) до району проведення антитерористичної операції свідчить про наявність в обвинуваченого мети злочину – заподіяння шкоди інтересам держави. Видається, якщо слідувати логіці суддів, то ст. 204-3 КУпАП виявиться взагалі «мертвою» навіть за умови належного врегулювання порядку переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції, адже всі такі випадки слід кваліфікувати за ст. 332-1 КК України.

Зауважимо той факт, що порядок переміщення товарів до району проведення антитерористичної операції (тобто фактично ті діяння, за які

особи притягуються до відповідальності за ст. 332-1 КК України), повинен бути встановлений Кабінетом Міністрів України за поданням Служби безпеки України, а не наказом Служби безпеки України, а порядок переміщення товарів на тимчасово окуповану територію України (диспозиція норми, описаної в ч. 1 ст. 332-1 КК України) урегульовано на законодавчому рівні лише щодо території півострова Крим (Закон України від 12 серпня 2014 року № 1636 «Про створення вільної економічної зони «Крим» та про особливості здійснення економічної діяльності на тимчасово окупованій території України» [10]) судами, при винесенні рішень за ст. 332-1 КК України, не враховується.

Висновки. Навряд чи наведену ситуацію щодо застосування бланкетних диспозицій норм про порушення порядку в'їзду – виїзду з тимчасово окупованої території України можна визнати нормальним явищем як для законодавчої діяльності, так і стосовно судової практики. Зазначене зумовлює необхідність упорядкувати нормативно-правові акти із цього питання, по-перше, шляхом прийняття Кабінетом Міністрів України законодавчого акта, яким би було врегульовано порядок переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції, що відповідає б законодавчим приписам та зробило б можливим практичне застосування ст. 204-3 КУпАП. По-друге, нагальним залишається питання одночасного існування кримінально-правової та адміністративно-правової норми про порушення порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї, навіть за умови, що в кримінально-правовій забороні вказано на наявність спеціальної мети.

Використані джерела:

1. Данилевська Ю.О. Порушення порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї: питання обґрунтованості криміналізації [Електронний ресурс] / Ю.О. Данилевська // Порівняльно-аналітичне право. – 2014. – № 8. – С. 165 – 168.
2. Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України : Закон України від 15 квітня 2014 року № 1207 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал «Верховна Рада України». – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1207-18>.
3. Про затвердження Порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї : Постанова Кабінету Міністрів України від 4 червня 2015 року № 367 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал «Верховна Рада України». – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/367-2015-п>.
4. Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями : Постанова Верховної Ради України від 17 березня 2015 року № 254 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал «Верховна Рада України». – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254-viii>.
5. Про визначення окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей, у яких запроваджується особливий порядок місцевого самоврядування : Постанова Верховної Ради України від 17 березня 2015 року

№ 252 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал «Верховна Рада України». – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/252-viii>.

6. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку переміщення товарів до району або з району проведення антитерористичної операції : Закон України від 17 липня 2015 року № 649 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал «Верховна Рада України». – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/649-19>.

7. Про боротьбу з тероризмом : Закон України від 20 березня 2003 року № 638 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал «Верховна Рада України». – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/638-15>.

8. Про захист прав людини і основоположних свобод : Конвенція Ради Європи від 4 листопада 1950 року [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал «Верховна Рада України». – Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_004.

9. Про затвердження Тимчасового порядку контролю за переміщенням осіб, транспортних засобів та вантажів (товарів) через лінію зіткнення в межах Донецької та Луганської областей : Наказ Першого заступника керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України (керівника Антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей) [Електронний ресурс] // Офіційний портал «Державна фіскальна служба України». – Режим доступу : <http://sfs.gov.ua/diyalnist-/zakonodavstvo-pro-diyalnis/nakazi-pro-diyalnist/63768.html>.

10. Про створення вільної економічної зони «Крим» та про особливості здійснення економічної діяльності на тимчасово окупованій території України : Закон України від 12 серпня 2014 року № 1636 [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал «Верховна Рада України». – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1636-vii>.

Стаття надійшла до редколегії 24.10.2016

Данилевский А. О., Данилевская Ю. О. Бланкетные признаки в нормах о нарушении порядка въезда на временно оккупированную территорию Украины и выезда из нее: проблемы толкования и правоприменения

В статье рассматриваются диспозиции норм, описанные в ч. 1 ст. 332-1 УК Украины, а также в ст. 204-2 и 204-3 КУоАП. С учетом описательно-бланкетных диспозиций указанных норм проанализированы нормативно-правовые акты, используемые для их толкования. На основе чего делается вывод о несовершенстве регулирующего законодательства, что влечет за собой в судебной практике необоснованную квалификацию нарушения порядка перемещения товаров в район проведения антитеррористической операции по ст. 332-1 УК Украины и предложены пути разрешения сложившейся ситуации.

Ключевые слова: порядок въезда – выезда, временно оккупированная территория, судебная практика.

Danylevskyy A., Danylevskaya Y., Blanket features in the regulations on violating the procedure for entry to the temporarily occupied territory of Ukraine and exit from it: issues of interpreting and enforcing

The article aims to consider the liability for violating the procedure for entry to the temporary occupied territory of Ukraine and exit from it, which is foreseen by the

national legislation in the Article 332-1 of the Criminal Code of Ukraine and the Article 204-2 of the Code of Ukraine on Administrative Offences. The difference between them is following: bringing to criminal responsibility according to the Article 332-1 of the Criminal Code of Ukraine is possible only if there is a special intention of violation the procedure for entry-exit and damage to the interests of the state. The regulating legislation is examined on considering the blanket dispositions of the criminal legal and administrative norms mentioned above; they are interpreted with the help of this legislation. Thus, there is certain non-compliance between normative legal acts which regulate the procedure for entry-exit to the temporary occupied territory of Ukraine and the procedure for movement the goods to the area of anti-terrorist actions.

Address to the judicial precedents which have been formed during the application of the Article 332-1 of the Criminal Code of Ukraine, the Article 204-2 of the Code of Ukraine on Administrative Offences and the Article 204-3 the Code of Ukraine on Administrative Offences "Violation of the procedure for movement the goods to or from the area of anti-terrorist operation" shows that courts close the cases according to the Article 204-3 of the Code of Ukraine on Administrative Offences in the absence of formal components of the administrative offence in the actions of the person; they explain this fact by the absence of the procedure for movement the goods to or from the area of anti-terrorist operation established by the Cabinet of Ministers. Due to this fact the courts qualify the actions mentioned above according to the Article 332-1 of the Criminal Code of Ukraine.

Based on the conducted research the author comes to the conclusion on the imperfection of the regulating legislation which leads to unjustified qualification of violation of the procedure for movement the goods to the area of anti-terrorist operation according to the Article 332-1 of the Criminal Code of Ukraine and proposes the ways of solving this situation.

Key words: *procedure for entry-exit, temporary occupied territory, judicial practice.*

УДК 343.1

О. О. Дудоров

УМИСНЕ ВБИВСТВО, ПОЄДНАНЕ ЗІ ЗГВАЛТУВАННЯМ: ПИТАННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ ТА ВДОСКОНАЛЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНУ

У статті розглянуто проблему належності умисного вбивства, поєданого зі згвалтуванням і насильницьким задоволенням статевої пристрасті неприродним способом (п. 10 ч. 2 ст. 115 Кримінального кодексу України), до числа складених злочинів, а також висвітлюються пов'язані з цим питання кваліфікації насильницьких злочинів. З урахуванням підходів, вироблених доктриною, сформульовано пропозиції щодо вдосконалення кримінального закону в частині відповідальності за «поєднані» вбивства.

Ключові слова: *вбивство, згвалтування, кваліфікація, сукупність злочинів, складений злочин, особливо тяжкі наслідки.*

Постановка проблеми. Відповідно до ст. 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. У комплексі невід'ємних прав і свобод людини і громадянина важливе місце займає